

Erməni vəhşiliyinin "Xaç naminə" kitabındaki qanlı izləri

Bədxah və xain qonşularımız olan ermənilər zaman-zaman xalqımıza qarşı törətdikləri soyqırımı hadisələrini yalan və iftiralarla ört-basdır etməyə çalışmışlar. Amma nə qədər cəhd göstərsələr də, istəklərinə nail olmamışlar. Gec-tez hansısa yolla qanlı izlərinin üstü açılmışdı. Düşmənlər cidanı çuvalda çox gizlədə bilməmişlər.

Bəzən erməni yazarlar törətdikləri vəhşilikləri özləri açıb ortalığa qoyublar. Hələ bununla fəxr edib öyünməyi də özlərinə ar bilməyiblər. Əgər həqiqəti əks etdirən həmin materialları ya azərbaycanlı, ya da başqa bir müsəlman jurnalistlər yazmış olsaydılar, bəlkə də oxucular buna inanmazdılar. Onun obyektivliyinə şübhə ilə yanaşardılar. Amma azərbaycanlılara qarşı törətdikləri vəhşilikləri ermənilərin özlərinin yazıb etiraf etməsi olduqca inandırıcıdır.

Ermənistan hakimiyyəti Qarabağda törətdikləri dəhşətli cinayətləri nə qədər inkar etməyə çalışsa da, bu gün ortalıqda danılmaz faktlar və rəqəmlər var. Ermənilərin vəhşiliyindən yazan jurnalistlərdən biri də elə öslən erməni olan Daud Mansur Xeyriyandır. O, ermənilərin Qarabağda azərbaycanlılara qarşı törətdiyi vəhşiliyi, barbaılığı öz gözləri ilə görmüş və qələmə almışdır. D.Xeyriyan Ermənistan vətəndaşı deyil. O, 1942-ci ildə Beyrutda doğulub. 1992-ci ildə müharibənin qızgın vaxtlarında özünün dediyi kimi ermənilik borcunu yerinə yetirərək jurnalist kimi Qarabağa gəlib. 1993-cü ilin oktyabrına kimi ermənilərin "qəhrəmanlığından" yazacağı kitab üçün material toplayıb.

Beyrutda döndəndən sonra Qarabağda gördüyü erməni vəhşili-

yini təfərrüatı ilə qələmə alıb. Yazdıqlarını "Xeyriyanın qeydləri" adı ilə "Eş-şərq" (Şərq) nəşriyyatında çap etdirib. Daha sonra 2000-ci ildə Livanın paytaxtı Beyrutda ermənilərin Qarabağda törətdiyi dəhşətli cinayətləri sübut edən "Vo imya Kresta" (Xaç naminə) adlı erməni və ərəb dillərində kitab nəşr etdirib. Kitabın çapından sonra erməni lobbisi onun qarşısını almaq, yayımına maneçilik törətmək üçün bütün imkanlarını işə salıb. Amma nə qədər cəhd göstərsələr də, istəklərinə nail ola bilməyiblər. Kitab nəşr olunandan az sonra internet saytlarına da ayaq açıb.

"Vo imya Kresta"nın 19-cu səhifəsindən 76-cı səhifəsinə kimi ermənilərin Qarabağ müharibəsində azərbaycanlılara qarşı törətdikləri vəhşiliklərdən bəhs olunur. Müəllifin qələmə aldığı oxuduqca dəhşətə gəlir, ermənilərə, erməniliyə olan nifrətimiz daha da artır: "...Biz Xaçaturyanla gəlirdik. Birdən pəncərədən zirzəmiyə baxanda gördük ki, bizim əsgərlər dirsəklərindən qan axan bir əsir uşağı oraya gətirir. Uşaq səs-küy salmırdı. Sakit dayanmışdı. Xaçaturyan onun ölmüş anasının döşünü kəsib, uşağın ağzına soxdu... Daha sonra mən onun sinə hissəsindən dərisini və qarnını soydum. O, 7 dəqiqə-

dən sonra qan itirmədən öldü. Bu hərəkəti edən zaman həzz alırdıq. Baxmayaraq ki, bizim qarşımızdakı balaca uşaq idi. Bütün bunlar onun gözləri qarşısında baş verirdi. Buna baxmayaraq, mən peşman deyildim. Ona görə ki, bu hərəkətimlə xalqımızın qisasını almış oldum."

Müəllif sonra ermənilərin daha dəhşətli cinayət faktlarını etiraf edir: "Xaçaturyan daha sonra həmin uşağın bədənini hissələrə bölüb itlərə atdı. Biz həmin gecə daha 3 türkü bu yolla cəzalandırdıq. Mən və Xaçaturyan bir erməni vətəndaşı olaraq öz borcumuzu yerinə yetirdik. Bu hadisədən sonra Xaçaturyanın

gözlərinə diqqətlə baxdım. Onun baxışlarında qələbənin və sevincin qığılcımları sayırdı".

Kitabın 26-cı səhifəsində isə bu sətirləri oxuyuruq: "Şaxtali səhər idi. Hava həddindən artıq soyuq idi. Bizə göstəriş gəldi ki, Daşbulağa getmək lazımdır. Amma yol palçıqlı olduğu üçün keçmək mümkün deyildi. Komandir göstəriş verdi ki, öldürülən türklərin meyitlərindən körpü düzəldin və bataqlıq hissəni o cür keçin. Mən meyitləri daşımaq istəməyirdim. Çünki içimdə bir qorxu yaranmışdı. Onda podpolkovnik Aqanyan mənə bir işarə verdi ki, qorxmayım. O deyirdi ki, bu, müharibənin qanunlarından biridir.

Ondan sonra mən təxminən 9-11 yaşlı bir qızın meyitinin sinəsinə ayağımı qoyub keçdim. O, təzə öldüyü üçün başından və qarnından qan axırdı. Biz meyitləri daşıyıb palçıqlı yola tökürdük ki, oradan keçə bilək. Ona görə də mənim bütün paltarım və çəkmələrim qan içindəydi".

Erməni jurnalist Xeyriyanın kitabının 63-cü səhifəsindəki sətirləri həyəcənsiz oxumaq olmur: "...Mart ayının 2-də "Qafqaz" adlı erməni qrupu alçaq manqollardan (azərbaycanlılar nəzərdə tutulur) təxminən 2000-ə qədər meyit yığıdı və onları ayrılıqda Xocalıdan bir neçə kilometr aralıda yandırdı".

Kitabda ən dəhşətli hadisə vəhşi ermənilərin 10 yaşlı azərbaycanlı qızın başına gətirdikləridir. Müəllif yazır: "Sonuncu yük maşınında təxminən 10 yaşında olan bir qız var idi. O, boynundan və əlindən yaralanmışdı. Yarası çox ağır idi. Amma yavaş-yavaş nəfəs alırdı. Hava çox soyuq idi. Bu qədər yarasına baxmayaraq, uşaq hələ yaşayırdı. Həyatımda heç vaxt unutmayaçağım bir hadisə ilə rastlaşdım. Heç vaxt o uşağın ölümlə mübarizə aparan gözlərini unutmayaçağam. Bir az keçdikdən sonra Tiqanyan adlı əsgər qızın qulağından tutaraq onu mazutlanmış leş yığınına tərəf sürüdü və daha sonra onları yandırdılar. Orada bir nəfər qışqıraraq kömək istəyirdi, yalvarırdı. O qədər həyəcan keçirmişdim ki, yeriyə bilmirdim. ...Ancaq mən bütün müqəddəslər tərəfindən lənətlənmiş türkləri qırmaq və Şuşanı azad etmək istəyirdim. Ona görə də mən qayıtdım. Onlar isə "Xaç naminə" yürüşlərini davam etdirdilər".

Erməni jurnalistin yazdığı danılmaz faktlar bir daha sübut edir ki, daşnaklar Qarabağda azərbaycanlılara qarşı misli görünməmiş soyqırımı törətmişlər. Öz etdikləri qanlı əməlləri də elə özləri qələmə almışlar. Ermənilərin, erməniliyin əsl xisləti bu kitabda bütün çıplıqlığı ilə oxucuya çatdırılıb. Erməni vəhşiliyini bundan yaxşı təsdiq edən başqa nə ola bilər ki?

Vahid MƏHƏRRƏMOV,
"Azərbaycan"